C U R T E A D E A P E L N O R D

Dosarul nr. 1r-573/2025 Judecătoria Ungheni
1-25034295-03-1r-01072025 Judecător: Ion Ghizdari

D E C I Z I E
În numele Legii

13 noiembrie 2025 mun. Bălți

Colegiul penal al Curții de Apel Nord
În componența:
Președintele completului, judecătorul: Ghenadie Liulca
Judecătorii: Aurelia Andronache și Ludmila Iarmaliuc

a judecat în ședință de judecată, în ordine de recurs, recursul avocatului Doina Guțanu în interesele inculpatului Ursu Mihail declarat împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 11 iunie 2025 în cauza penală privind condamnarea lui:

> **Ursu Mihail** *****, a.n. *****, studii medii, căsătorit, la întreținere un copil minor, nu este angajat în câmpul muncii, nesupus serviciului militar, cetățean al Republicii Moldova, anterior condamnat prin sentința Judecătoriei Ungheni din 04 martie 2025, în baza art. 201^1 alin. (1) lit. a), art. 320^1, art. 320^1, art. 320^1, art. 320^1 Cod penal, și prin prisma art. 84 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă definitivă cu închisoare pe un termen de 2 (doi) ani și 6 (șase) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis;

- în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320^1 Cod penal,

Cauza a fost examinată în baza art.364^1 Cod de procedură penală, judecata pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Termenul de judecare a cauzei:
În instanța de fond: *17.03.2025 - 11.06.2025*;
În instanța de recurs: *01.07.2025 – 13.11.2025*.

Procedura de comunicare a părților despre examinarea recursului executată.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținându-se cont de argumentele recursului, materialele cauzei, pentru expunere asupra recursului, Colegiul penal,-

C O N S T A T Ă:

Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 11 iunie 2025, ***Ursu Mihail*** a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 320[1] Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 (un).

În temeiul art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate prin prezenta sentință și prin sentința Judecătoriei Ungheni din 04.03.2025, lui i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Terenul executării pedepsei urmează a fi calculat din data reținerii, cu includerea în termen a perioadei aflării lui Ursu Mihail în stare de reținere la data de 18 februarie 2025, până la data de 19 februarie 2025.

Până la intrarea sentinței în vigoare în privința lui Ursu Mihail, a fost aplicată măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi țara.

Mijloacele materiale de probă - o filă de format A4, pe care este imprimată o captură de ecran, care prezintă o conversație prin mesaje text și tichetul analizatorului „Drager Alcoltest 6820”, seria/nr. ARNH-0424, testul nr. 1948 din data de 17 februarie 2025, urmează a fi păstrate în dosar atâta timp cât se păstrează dosarul respectiv.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, ***Ursu Mihail*** pe parcursul zilei de 17 februarie 2025, urmărind scopul încălcării ordonanței de protecție din data de 27 noiembrie 2024, emisă de Judecătoria Ungheni, în favoarea victimelor violenței în familie ***** și *****, domiciliate în s. *****, raionul Nisporeni, potrivit căreia Ursu Mihail avea obligația de a părăsi locuința comună, de a sta departe de locul aflării victimelor, la o distanță ce i-ar asigura securitate, excluzând orice contact vizual cu acestea, inclusiv telefonic sau prin corespondență, intenționat a apelat-o prin rețeaua de socializare „Messenger” pe fiica sa *****, comunicându-i că revine la domiciliu, iar ulterior s-a deplasat la domiciliul victimelor violenței în familie ***** și *****, din. *****, r-l Nisporeni, a intrat în casă și a spart geamul de la ușă.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmate de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept* faptele inculpatului Ursu Mihail întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 320[1] Cod penal –

neexecutarea intenționată a măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.

Până la începerea cercetării judecătorești în prima instanță inculpatul a declarat personal prin înscris autentic că, recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să aibă loc în baza art. 364[1] Cod de procedură penală, în baza probelor administrate la etapa de urmărire penală, care a fost acceptată prin încheierea instanței de judecată.

Exercitarea căilor de atac:

Împotriva sentinței instanței de fond în termen a declarat recurs avocatul Doina Guțanu în interesele inculpatului Ursu Mihail, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței contestate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri privind stabilirea pedepsei minime, cu aplicarea art. 90 Cod penal.

În motivarea recursului s-a invocat că inculpatul și-a recunoscut pe deplin faptele indicate în rechizitoriu şi a fost de acord ca examinarea cauzei să aibă loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, nesolicitând să fie administrate probe noi din partea apărării. Astfel, în cazul în care, inculpatul acceptă o asemenea procedură de examinare a cauzei penale, ușurând într-un fel examinarea cauzei în instanța de judecată se presupune că instanța urmează a avea o atitudine mai umană şi tolerantă față de inculpat, care se materializează prin micșorarea cu 1/4 a pedepselor ce urmează a fi aplicate inculpatului.

Subsecvent, se relevă că infracțiunea de care este învinuit Ursu Mihail face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, pentru care se aplică inclusiv munca neremunerată în folosul comunității.

Prin urmare, apărarea consideră că pedeapsa stabilită lui Ursu Mihail este prea aspră, acesta a comis pentru a doua oară o faptă penală, care face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, iar fiind privat de dreptul de a beneficia de o pedeapsă mai blândă, din start fiindu-i aplicată cea mai aspră pedeapsă penală. Or, chiar dacă anterior a fost condamnat şi aplicată în privința sa pedeapsa cu închisoarea şi ulterior suspendată pe un termen de probă, totuși acesta anterior nu a fost atras la răspundere penală, nu a beneficiat de a pedeapsă mai blândă cum este munca neremunerată în folosul comunității. Mai mult ca atât, indică că Ursu Mihail a conștientizat că acțiunile sale sunt contrar legii, se căiește sincer şi prin aplicarea unei pedepse non privative de liberate va fi corectat. Or, în cazul îndepărtării lui de membrii familiei fiind privat de libertate va interacționa cu persoane într-adevăr periculoase pentru societate, existând posibilitatea antrenării lui pe viitor în comiterea de infracțiuni periculoase, şi în acest caz pedeapsa penală nu își va atinge scopul sau din contra va contribui la agravarea comportamentului său, și dintr-o persoană care relativ a avut un comportament adecvat pe parcursul vieții, nefiind niciodată implicat nici măcar în încălcarea ordinii publice, va fi îndreptat spre un drum infracțional, având în vedere că față

de el lege a fost mult prea aspră.

La fel, se insistă asupra prezenței circumstanței ce atenuează răspunderea penală a inculpatului - căința sinceră, nu se află la evidența medicului narcolog sau psiholog.

Astfel, apărarea conchide că Ursu Mihail nu prezintă pericol social, iar corectarea sa este posibilă fără izolarea de societate, motiv din care solicit aplicarea unei pedepse mai blânde. Or, potrivit art. 61 alin. (1) Cod penal pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvîrşit infracţiuni, cauzînd anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor, iar alin. (2) al aceluiași articol, prevede că scopul pedepsei penale constată în restabilirea achității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiunii, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor.

Argumentele părților:

Potrivit prevederilor art. 447 alin. (1), (2) Cod procedură penală recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. **(2)** Instanța de recurs fixează data examinării și dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a fixat data examinării recursului și a dispus să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței, însă până la data examinării recursului, părțile nu au depus referință asupra recursului declarat.

Aprecierea instanței de recurs:

Cercetând materialele cauzei penale în raport cu argumentele invocate în recurs, verificând legalitatea și temeinicia sentinței în baza materialelor dosarului, Colegiul penal conchide necesitatea respingerii recursului avocatului Doina Guțanu în interesele inculpatului Ursu Mihail declarat împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 11 iunie 2025, ca fiind nefondat, păstrând fără modificări sentința contestată, din motivele ce succed:

În conformitate cu art. 437 alin. (1) pct. 1^4) Cod de procedură penală, pot fi atacate cu recurs sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Potrivit art. 364^1 alin. (10) și (11) Cod de procedură penală, sentința adoptată în condițiile prezentului articol poate fi atacată cu recurs, invocându-se doar erorile procesuale şi măsura de pedeapsă stabilită. **(11)** Recursul se judecă de către instanța ierarhic superioară în conformitate cu prevederile art.447 şi 448.

Conform art. 448 Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul

cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Potrivit art.449 alin. (1) pct.1) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.

În această ordine de idei, Colegiul reține că prezenta cauză a fost judecată de către instanța de fond în temeiul art.364[1] Cod de procedură penală, adică în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, acceptate de către inculpat în corespundere cu alin.(3) a normei vizate prin cererea depusă până la începerea cercetării judecătorești, potrivit căreia el a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu.

Respectiv, chestionându-l pe inculpat sub jurământ în ce privește recunoașterea bazei probante administrate pe caz și a faptelor reținute în rechizitoriu, instanța în corespundere cu art.364[1] alin. (4) Cod de procedură penală prin încheiere protocolară i-a admis cererea pe motiv că din probele administrate rezultă că faptele sunt stabilite, iar în cauză sunt suficiente date cu privire la personalitatea sa, ce ar permite stabilirea corectă a pedepsei penale, după care a recurs la interogarea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului, efectuând cercetarea nemijlocită a bazei probante administrate pe caz, cu expunerea ei detaliată în conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată și în sentința adoptată.

Atât la faza urmăririi penale, cât și în instanța de fond inculpatul Ursu Mihail a recunoscut faptele săvârșite, depunând sub jurământ declarații consecvente referitor la cele comise, acestea coroborând întru tot cu restul probelor administrate pe caz.

Colegiul penal constată că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și de drept, ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, încadrând just acțiunile inculpatului Ursu Mihail în baza dispozițiilor art. 320[1] Cod penal.

Concluzia descrisă se confirmă prin probe pertinente și concludente care au fost cercetate de instanța de fond și care în ansamblul lor, din punctul de vedere al coroborării, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Colegiul consideră că instanța de fond a adoptat o sentință legală şi întemeiată, apreciind fiecare probă din punctul de vedere al pertinenței, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punctul de vedere al coroborării lor, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală.

La fel, Colegiul penal reține că sentința corespunde prevederilor art.384, art. 389, art. 364[1] Cod de procedură penală, conține probe de vinovăție acceptate de inculpat și sub acest aspect sentința nici nu se contestă.

Potrivit textului recursului înaintat, rezultă că avocatul Doina Guțanu în interesele inculpatului Ursu Mihail este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, însă nu este de acord cu sentința contestată în latura pedepsei penale, considerând că în privința acestuia urmează a fi aplicată o pedeapsă mai blândă, în limite minime prevăzute de lege și cu aplicarea dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Nici partea acuzării nu a atacat sentința în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului, motiv pentru care instanța de recurs nu purcede la judecarea fondului cauzei, dar se v-a expune doar în latura individualizării pedepsei.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință, pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16.02.2010* statuează că, art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligă instanța să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument *(Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61),* cu toate acestea procesul echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Astfel, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatului Ursu Mihail conform art. 320[1] Cod penal - neexecutarea intenţionată a măsurilor stabilite de instanţa de judecată în ordonanţa de protecţie a victimei violenţei în familie.

În continuare, reieșind din limitele recursului înaintat, Colegiul penal verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului Ursu Mihail constată că instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În conformitate cu prevederile art.7 alin. (1) Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul şi gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat şi de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit art. 61 alin.(1), (2) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor. **(2)** Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cît şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Colegiul penal reține că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Potrivit art. 75 alin. (1), (2) Codul penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârşirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părţii generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanța de judecată ţine cont de gravitatea infracțiunii săvârşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia. **(2)** O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârşirea infracțiunii, se stabileşte numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Mai mult, urmează a fi reținut că din dispozițiile art. 75 alin.(1) Cod penal se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu, și anume: pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală şi individualizată.

Ca urmare, pedeapsa penală este echitabilă atunci cînd este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvârşirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum şi de alte persoane.

Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea Specială şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal al RM.

Individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi pedepsei penale.

După această clarificare, instanța accentuează că pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile

părții generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Limitele termenelor de pedeapsă prevăzute în partea specială sunt determinate de încadrarea juridică a faptei şi reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite.

Gravitatea acesteia constă în modul şi mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Cuantumul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii, deci este vorba de personalitatea infractorului.

Pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

La caz, Colegiul indică că instanța de fond a apreciat corespunzător circumstanțele reale și personale ale inculpatului și i-a stabilit o pedeapsă echitabilă și proporțională faptelor comise.

În susținerea poziției sale instanța de recurs statuează că, la stabilirea pedepsei instanța a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite de inculpat, de personalitatea acestuia, care deși la locul de trai se caracterizează pozitiv, și anterior a fost în conflict cu legea penală, într-o perioadă scurtă de timp a comis șase infracțiunii similare (art. 201^1 și 320^1 Cod penal), cinci din ele fiind condamnat prin sentința Judecătoriei Ungheni din 04 martie 2025, precum și a fost supus răspunderii contravenționale de 40 ori, dintre care 8 ori pentru neexecutarea ordinului de restricție de urgență, iar în rest majoritatea contravențiilor fiind comise cu aplicarea violenței fizice și verbale, fapt cel caracterizează ca fiind o persoană conflictuală, predispusă să încalce normele de conviețuire socială, inclusiv cele ce atentează la relațiile sociale cu privire la solidaritatea familială.

Prin urmare, Colegiul penal concluzionează că continuitatea și dinamica comiterii infracțiunilor și contravențiilor similare, caracterizează negativ personalitatea inculpatului Ursu Mihail și denotă că o pedeapsă non privativă de libertate, nu își va atinge utilitatea și nici nu va contribui la reeducarea inculpatului și la împiedicarea acestuia de a comite noi infracțiuni, inclusiv similare.

Distinct, Colegiul penal remarcă că la stabilirea categorii pedepsei urmează a se ține cont de obligația pozitivă a statului în temeiul art. 8 CEDO de a lua măsuri adecvate în vederea exercitării obligațiilor pozitive de a proteja victimele

violenței în familie *(a se vedea Hotărârea CEDO din 28.05.2013 în Cauza Eremia şi alţii contra Moldovei (cererea nr. 3564/11) pct. 76).*

Mai mult ca atât, în Recomandarea sa Rec (2002)5 din 30 aprilie 2002 cu privire la ocrotirea femeilor împotriva violenței, Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei a afirmat, *inter alia*, că Statele membre ar trebui să introducă, dezvolte și/sau să îmbunătățească unde este necesar politicile naționale împotriva violenței bazate pe siguranță maximă și protecția victimelor, suport și asistență, ajustarea legislației penale și civile, ridicarea conștiinței publice, instruirea pentru specialiștii care se confruntă cu violența împotriva femeilor și prevenirea acesteia. Comitetul de Miniștri a recomandat, în particular, că Statele membre ar trebui să sancționeze serios violența împotriva femeilor, cum ar fi violența sexuală și viol, abuzul de vulnerabilitatea victimelor însărcinate, lipsite de apărare, bolnave, cu dezabilități sau în dependență, la fel ca și sancționarea abuzului ținând cont de poziția agresorului. Recomandarea prevede, de asemenea, că Statele membre ar trebui să asigure ca toate victimele violenței să beneficieze de posibilitatea de a iniția proceduri, să introducă prevederi care să asigure inițierea procedurilor penale de partea procurorului, să încurajeze procurorii să privească violența împotriva femeilor ca un factor agravant sau decisiv la adoptarea soluției de a porni ori nu urmărirea penală într-un interes public, să asigure unde este necesar că măsurile sunt întreprinse eficient în vederea ocrotirii victimelor împotriva amenințărilor și eventualele acțiuni de răzbunare și să întreprindă măsuri specifice pentru a asigura ocrotirea drepturilor copiilor pe parcursul procedurilor. Cu privire la violența în familie, Comitetul de Miniștri a recomandat că Statele membre ar trebui să califice toate formele de violență în familie ca infracțiuni și să prevadă posibilitatea de a întreprinde măsuri în vederea, *inter alia*, de acordare a posibilității judecătorilor să adopte măsuri interimare cu scopul ocrotirii victimelor, să interzică făptașului de a contacta, comunica cu sau de a se apropia de victimă, să locuiască sau să intre în anumite locuri, să sancționeze toate încălcările a măsurilor impuse făptașului și să stabilească o procedură obligatorie de acționare pentru poliție, serviciile medicale și sociale.

Reieșind din circumstanțele cauzei, Colegiul penal apreciază că prima instanță just a conchis că scopul pedepsei, constând în formarea unei atitudini corecte față de muncă, ordinea de drept şi regulile de conviețuire socială, nu poate fi atins decât prin stabilirea față de Ursu Mihail a pedepsei cu închisoare, prevenind astfel reiterarea comportamentului infracțional şi protejarea societății prin prevenirea recidivei. Or, atitudinea delăsătoare a inculpatului, de persistență în comiterea infracțiunilor (contravențiilor similare) în general, îl face incompatibil cu clemența continuă de aplicare a unor pedepse non-privative de libertate, altfel spus, ar fi oarecum şi *in extremis* chiar o agravantă.

Subsecvent, Colegiul penal reiterează că cauza penală în privința lui Ursu Mihail a fost examinată în procedura simplificată prevăzută la art. 364^1 Cod de procedură penală, astfel, speței îi sunt aplicabile dispozițiile art. 80^1 alin. (1) Cod penal, potrivit căruia în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare.

În această ordine de idei, Colegiul penal atestă că sancțiunea art. 320^1 Cod penal, prevede pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de la 160 la 200 de ore sau cu închisoare de pînă la 4 ani, *iar prin aplicarea prevederilor art. 80^1 alin. (1) Cod penal, pedeapsa închisorii urmează a fi stabilită în limitele de la 3 luni până la 3 ani.*

În contextul circumstanțelor relevate supra, Colegiul concluzionează că la individualizarea pedepsei penale au fost respectate limitele de pedeapsă pentru infracțiunile prevăzute la art. 320^1 Cod penal, în coroborare cu art. 80^1 alin. (1) Cod penal.

Concomitent, ținând cont de faptul că Ursu Mihail a comis infracțiunea prevăzută la art. 320^1 Cod penal înainte de pronunțarea sentinței Judecătoriei Ungheni din 04 martie 2025, Colegiul penal conchide că prima instanță corect a stabilit inculpatului pedeapsa definitivă prin prisma art. 84 alin. (4) Cod penal în cuantumul fixat de instanța de fond, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

La fel, instanța de recurs apreciază că pedeapsa penală stabilită de prima instanță nu reprezintă o represiune excesivă, ci se justifică atât pentru reeducarea inculpatului, cât şi pentru menținerea ordinii de drept, în conformitate cu scopul preventiv sancționator al pedepsei, așa cum apare enunțat în Codul penal.

Astfel, ținând cont de explicațiile menționate supra, Colegiul penal va respinge solicitarea părții apărării de a stabili inculpatului Ursu Mihail o pedeapsă mai blândă, prin aplicarea instituției suspendării condiționate a executării pedepsei, deoarece această categorie de pedeapsă ar avea un caracter iluzoriu și nu va duce la realizarea scopului de restabilire a echității sociale, corectarea inculpatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât şi a altor persoane. Or, raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei, cum ar fi: conduita bună a infractorului, stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul

infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Cu alte cuvinte, suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare depinde de întrunirea cumulativă a mai multor condiții, expres și limitativ prevăzute de lege, care privesc, pe de o parte, pedeapsa aplicată și natura infracțiunii – *condiții obiective*, iar pe de altă parte, situația și persoana infractorului – *condiții subiective*, cele din urmă în speța dedusă judecății nefiind realizat, or, după cum s-a iterat supra, deși anterior Ursu Mihail nu a fost condamnat, într-o perioadă relativă de timp a comis 6 infracțiunii și 8 contravenții ce atentează la relațiile sociale cu privire la solidaritatea familială, circumstanțe care permite instanței de recurs de a concluziona că personalitatea inculpatului nu emană încredere în spiritul respectării relațiilor sociale ocrotite de legea penală, în caz de aflare la libertate.

Alegațiile recurentului invocate în sensul aplicării față de Ursu Mihail a dispozițiilor art. 90 Cod penal sunt irelevante, or, aceste circumstanțe atenuante au orientat instanța în vederea aplicării pedepsei inculpatului mai aproape de limitele minime.

Generalizând aspectele invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia privind respingerea recursului avocatului Doina Guțanu în interesele inculpatului Ursu Mihail declarat împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 11 iunie 2025 ca fiind nefondat, menținând sentința atacată fără modificări.

În conformitate cu prevederile art.449 alin.(1) pct. (1) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal,-

D E C I D E:

Recursul avocatului Doina Guțanu în interesele inculpatului Ursu Mihail declarat împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 11 iunie 2025, prin care Ursu Mihail a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320^1 Cod penal, se respinge ca nefondat, cu menținerea sentinței în cauză fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului: Judecător: Judecător: